

Arrest

nr. 81 525 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 september 2006 het Rijk binnen en diende op 16 november 2011 een derde asielaanvraag in. Op 27 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk

geen gevolg gegeven aan mijn schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 8 februari 2012 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor. Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielpcedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel). Tevens beroept hij zich op een schending van de rechten van verdediging doordat noch verzoeker noch zijn raadsman een uitnodiging voor het gehoor heeft ontvangen.

2.2.1. Verzoekers asielaanvraag werd op grond van artikel 57/10 vreemdelingenwet afgewezen omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een aangetekend schrijven van het CGVS van 19 januari 2012, waarin hij opgeroepen werd om zich aan te melden op het CGVS voor een gehoor op 8 februari 2012, noch een geldige reden had meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid. Verzoeker werpt op dat hij op geen enkel moment kennis heeft gekregen van een dergelijke aangetekende oproepingsbrief en dat, indien hij deze uitnodiging zou hebben ontvangen, hij weldegelijk naar zijn interview zou zijn gegaan, zoals hij ook in het verleden steeds op alle uitnodigingen is ingegaan, zodat hem geen gebrek aan medewerking mag worden verweten.

2.2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker rechtsgeldig werd opgeroepen. Verzoekers oproepingsbrieven werden zowel per gewone post (stuk 4) als per aangetekend schrijven (stuk 3) naar zijn gekozen woonplaats verstuurd, zoals aangeduid bij het indienen van zijn asielaanvraag en in zijn verklaring betreffende zijn woonstkeuze en nooit gewijzigd. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het schrijven dat naar zijn gekozen woonplaats werd gestuurd en dat hem op 8 februari 2012 opriep voor een gehoor op het Commissariaat-generaal. Hij heeft geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

De Raad merkt dienaangaande verder op dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag erop werd gewezen dat *“Indien hij (zij) binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, hij (zij) geacht wordt afstand gedaan te hebben van zijn (haar) aanvraag”* (bijlage 26, 16 november 2011), tevens werd gewezen op het feit dat elke wijziging van woonplaats bij een ter post aangetekende zending meegedeeld moet worden aan de CGVS en dat *“elke kennisgeving geldig is wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkenen wordt verstuurd bij een ter post aangetekende zending”* (verklaring betreffende de woonstkeuze van 22 november 2011, ondertekend door verzoeker) zodat verzoeker onmiskenbaar geacht wordt ten volle van zijn verantwoordelijkheden en de gevolgen bij het niet eerbiedigen hiervan op de hoogte te zijn, te meer nu dit intussen verzoekers derde asielaanvraag is, en uit het administratief dossier (zie de gemelde

verandering/bevestiging van gekozen woonplaats) blijkt dat verzoeker genoegzaam bekend is met de asielprocedure.

2.2.3. Uit bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker in toepassing van artikel 57/8 van de vreemdelingenwet op correcte wijze heeft opgeroepen maar dat verzoeker, zonder geldige reden, geen gevolg heeft gegeven aan de oproepingsbrief die hem op 19 januari 2012 werd verstuurd. Op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet heeft de commissaris-generaal correct besloten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, komt de commissaris-generaal terecht tot het besluit dat verzoekers gedrag blijkt geeft van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.4. Aangaande verzoekers bewering dat ook zijn raadsman niet werd verwittigd, blijkt uit het administratief dossier dat in deze nieuwe asielprocedure geen enkele tussenkomst is gemeld van een raadsman. Derhalve kon de CGVS conform artikel 7, §1 van het KB van 11 juli 2003, zoals gewijzigd bij KB van 18 augustus 2010 (Belgisch Staatsblad 3 september 2010) bezwaarlijk een kopie van de oproepingsbrief van verzoeker naar zijn advocaat sturen. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in voorgaande asielprocedures telkens een andere advocaat had en de CGVS aldus evenmin verzoekers handelwijze in de derde asielprocedure kon vermoeden. Rekening houdend met bovenstaande kan dan ook niet worden volgehouden dat er *in casu* sprake is van een schending van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de rechten van verdediging.

2.3. Verzoeker voegt bij zijn derde asielaanvraag een Soedanees paspoort, waarbij hij verklaart dit in februari 2011 te hebben aangevraagd op de Soedanese ambassade in Brussel waarbij hem dit werd uitgereikt op 20 april 2011. Hij stelt verder dat alles wat hij eerder aangehaald heeft, nog steeds van kracht is (verklaring DVZ vraag 37).

2.3.1. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit belet geenszins dat de Belgische asielinstanties alle elementen van het administratief dossier mee in aanmerking nemen bij de beoordeling van de nieuwe asielaanvraag. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen. Overigens geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van opeenvolgende asielverzoeken uitgegaan wordt van de gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

2.3.2. Verzoeker diende op 5 september 2006 een eerste asielaanvraag in. Op 24 juli 2008 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 19 juli 2007 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de commissaris-generaal, namelijk dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vermeende etnische origine als Massalit enerzijds, noch aan zijn vermeende herkomst uit Lagawa (Zuid-Kordofan). Bij arrest nr. 1315 van 24 september 2007 verklaarde de Raad van State het beroep niet toelaatbaar.

Op 30 oktober 2007 verzocht verzoeker een tweede maal om asiel. Op 19 augustus 2008 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 maart 2009 werd de beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 24 925 bevestigd. Hierin wordt onder meer gesteld "*In casu is*

het pertinent dat verzoekers eerste asielaanvraag bedrieglijk was doordat hij het dialect van de Massalit niet kende en evenmin kon benoemen en hij geen elementaire kennis bezat aangaande zijn beweerde streek van herkomst (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk A).” en “Verzoeker weerlegt de bestreden motivering niet aangaande de bijgebrachte documenten, in casu de geboorteakte en het nationaliteitsbewijs. De motivering, die steun vindt in het administratief dossier, is terecht en wordt door de Raad overgenomen.”

2.3.3. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad stelt in deze vast dat verzoekers paspoort een aantal essentiële vormelijke gebreken vertoont die de bewijskracht ervan ondermijnen. Vooreerst werd het niet ondertekend door verzoeker en vermeldt het paspoort Khartoum als plaats van uitgifte terwijl verzoeker beweert dat het paspoort op de Soedanese ambassade in Brussel werd uitgereikt (zie vraag 37 Dienst Vreemdelingenzaken). Voorts licht verzoeker niet toe op basis van welke stukken dit paspoort werd uitgereikt, te meer nu de in de tweede asielprocedure neergelegde geboorteakte (met het nummer 0693969/567991/45462, uitgereikt op 02 augustus 1989) *“overduidelijk een (ingescande) kleurkopie betreft, en geenszins een origineel document”* en zijn tijdens de eerste asielaanvraag neergelegd nationaliteitsbewijs *“een bevreemdende verdwijning/verwijdering van de ‘plaats van afgifte’”* bevat. Ten slotte bevat het paspoort geen adres in Soedan terwijl het paspoort volgens de stempel in Soedan werd uitgereikt. Zodoende vermag dit paspoort geenszins de in de eerste en tweede asielaanvraag gedane vaststellingen te weerleggen.

2.4. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK